

ger, der er undergivet tavshedspligt efter særlige bestemmelser om tavshedspligt, der er fastsat ved lov eller med hjemmel i lov. Pligten til at give aktindsigt begrænses som hidtil ikke af de almindelige regler om tavshedspligt i straffeloven og tjenestemandsløvgivningen, herunder de kommunale tjenestemandsvedtægter, eller de regler i den øvrige lovgivning, der alene gentager eller henviser til straffelovens regler, uden at der derved foretages en præcisering eller ændring af tavshedspligtens omfang. Bestemmelser, der f.eks. alene har til formål at præcisere eller udvide kredsen af de personer, der skal være omfattet af tavshedspligten, vil således ikke begrænse pligten til at give aktindsigt.

Omfattet af begrebet »særlige bestemmelser fastsat ved lov« er tavshedspligtsforskrifter, der findes i umiddelbart anvendelige fællesskabsregler, navnlig forordninger, og forskrifter om tavshedspligt i andre EF-retsakter eller i folkeretlige traktater, der ved lov er tillagt gyldighed her i landet, f.eks. EF-direktiver eller traktater, der ved en generel transformationslov er gjort til bestanddel af dansk ret.

Den gældende formulering i § 7 om »lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt« har i praksis givet anledning til tvivl om, hvorvidt bestemmelser om tavshedspligt, der er fastsat administrativt, kan begrænse pligten til at give aktindsigt. Der henvises til betænkningen side 290 ff. Det er derfor i forslaget præciseret, at særlige bestemmelser om tavshedspligt, der er fastsat med hjemmel i lov, kan begrænse pligten til at give aktindsigt. Det følger heraf, at bestemmelsen om tavshedspligt skal være fastsat med hjemmel i en lovbestemmelse, der udtrykkelig i lovteksten eller forarbejderne hertil afgiver hjemmel for administrativ fastsættelse af tavshedspligt, der med hensyn til tavshedspligtens omfang går videre end straffelovens almindelige regler.

Det er alene egentlige tavshedspligtsbestemmelser, der kan medføre indskrænkninger i pligten til at give aktindsigt efter § 16. Bestemmelser i lovgivningen, f.eks. om at møder skal holdes for lukkede døre, eller at offentlig gengivelse af, hvad der er passeret under et møde, ikke er tilladt, kan ikke anses for særlige tavshedspligtsbestemmelser efter § 16.

Straffelovens almindelige bestemmelser om tavshedspligt vil efter bestemmelsen ikke have betydning med hensyn til pligten til at give aktindsigt. Disse bestemmelser er dog fortsat afgørende for, i hvilket omfang en myndighed er berettiget til at give aktindsigt i videre omfang, end hvad der er pligt til efter offentlighedslovens regler (meroffent-

lighed), jfr. således også formuleringen af bestemmelsen om »meroffentlighed« i § 4, stk. 1, 2. pkt.

Offentlighedsudvalget har i betænkningen side 297 ff. foreslået, at lovgivningens specielle tavshedspligtsbestemmelser generelt ikke længere tillægges betydning med hensyn til spørgsmålet om aktindsigt efter offentlighedsloven, men således at eventuelle indskrænkninger i aktindsigten fastsættes ved særskilt bekendtgørelse med hjemmel i offentlighedsloven.

Et udvalg under justitsministeriet har i januar 1984 afgivet betænkning (nr. 998/1984) om offentlige myndigheders tavshedspligt, hvori der stilles forslag om nye generelle regler om tavshedspligt. Udvalgets betænkning er sendt til udtalelse hos berørte myndigheder, organisationer m.v. med henblik på en eventuel kommende revision af lovgivningens regler om tavshedspligt.

Navnlig på den baggrund har justitsministeriet ikke fundet at burde følge offentlighedsudvalgets forslag, hvis hensigtsmæssighed i lovteknisk henseende efter justitsministeriets opfattelse i øvrigt kan give anledning til tvivl.

Til kapitel 4

I dette kapitel reguleres spørgsmålet om, hvilken myndighed der skal træffe afgørelse i sager om aktindsigt, samt spørgsmålet om aktindsigtens form. Kapitlet indeholder herudover regler om behandlingen af de fremsatte begæringer. Bestemmelserne svarer til kapitel 4 i betænkningssudkastet. Der henvises til betænkningen side 206 ff, herunder til udvalgets overvejelser side 326 ff.

Til § 17

Bestemmelsen i *stk. 1* fastlægger, hvilken myndighed der har kompetence til at træffe afgørelse i 1. instans i sager om aktindsigt.

Hovedreglen i 1. pkt. svarer til kompetenceordningen efter den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 1. Bestemmelsen synes ikke at have givet anledning til problemer i praksis, og der kan med hensyn til anvendelsen af bestemmelsen henvises til fremstillingen af gældende ret i betænkningen side 306 ff. Bestemmelsen i 2. pkt. tager f.eks. sigte på tilfælde, hvor et dokument er fremsendt til flere myndigheder til orientering, samt i det hele på dokumenter, der ikke er indgået i en sag, hvori der træffes en afgørelse, og dokumenter, der fremkommer i forbindelse med udøvelse af faktisk forvaltningsvirksomhed.